

**Raport
iz New
Yorka**

Bingo za Srbiju na East Riveru!

U novom Raportu iz New Yorka piše o izuzetno zanimljivoj biografiji novog ambasadora Srbije u Ujedinjenim narodima

Piše: Erol AVDOVIĆ

Znate li priču o Vasi Ladačkom? Znate! E, o Feodoru Feđi Starčeviću, novom ambasadoru Republike Srbije u Ujedinjenim narodima u New Yorku, vjerovatno ne znate. Umalo da kažem da se radi o rođenom Sarajliji, a gospodin Starčević je Sarajlija, koji samo nije rođen u "svom" gradu. To je za ovu priču važno, jer se radi o dobrim

Jožu Vrhovca koji je iz UN-a bio dopisnik Vijesnika, za kojeg je i pisac ovih redova bio skromni, stalni izvještač od 2005 do 2007. Ali sam zato u doba raspada Jugoslavije u New Yorku upoznao Jurija Gustinčića, legendarnog dopisnika bivše beogradske Politike, koji mi je poklonio svoju pisacu mašinu; ako zagusti, E-bay je tu! Upoznao sam i bivšeg kolegu Vladu Drobnjaka; on je dogurao "samo" do veleposlanika Hrvatske u UN-u, a Vrhovec je postao jedan od Titovih ministara vanjskih poslova.

Starčević je imao pomalo drugačiji put. Nakon Zagreba gdje je za Vjesnik radio od 1965. do 1967. vratio se u svoje Sarajevo i tamo učio advokatski zanat u "Malom ćurčilu-ku". No, mala čaršija, makar bila velika kao u Sarajevu ili Istanbulu, slušao sam to od svojih

1984. Te godine Feđa se priključuje UN-u gdje postaje viši savjetnik za odnose s javnošću, (Senior Information Officer P-5), što je otprilike u rangu zamjenika šefa odjela za informisanje u nekom ministarstvu vanjskih poslova.

U Beogradu mu, u SIP-u, potom daju pravo šefovsko mjesto. I on tamo ostaje do 1990. godine kao glavni u Odjelu za političke i pravne poslove u SIP Odsjeku za međunarodne organizacije. Odatle ga šalju za ministra-savjetnika u veleposlanstvo SFRJ u Londonu. Iz britanske se prijestolnice naš junak časno povlači 1992.

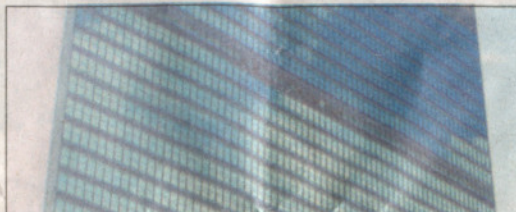
potkontinentu: za Indiju i Butan. Sjećam se kako sam, iako ga nikad nisam osobno upoznao, i pored toga što je bio dio priča iz mog ranog sarajevskog djetinjstva – prvu čestitku za izbor na mjesto predsjednika UNCA-e, dobio 1999. godine, od Feodora Starčevića iz New Delhija. "Naprijed naši, drago mi je da ste tu", pisao je između ostalog, podsjećajući da sam uz Rudija Štajduhara koji je prije nego što je postao glasnogovornik Kurta Waldheima bio šef UNCA-e (bio je predsjednik 1965), a bio je iz naših krajeva, jedini Balkanac na tom mjestu. Kasnije mi je rekao da je mislio na Sarajlije, iako ni ja nisam poput Feđe rođen u Saray Cityu.

Ali sad ide još "bolji" dio naše priče. Gospodin Starčević 2004. završava svoju karjeru u Ujedinjenim narodima

Nisam ovu priču provjeravao, ali ona je nalik na neke druge slične epizode iz miljea kome pripadamo, bilo da se one završe - istočno ili zapadno od raja. Mnogi su jednostavno gumicom izbrisani s "mape ljudi" koji Bosni nekako stoje na dohvata ruke, ali ostaju daleko od "srca". Niti sam priču provjerio sa veleposlanikom Starčevićem, a i kako bi? Sve se već dogodilo! Znam da bi on to ljubazno diplomatski eskivirao, jer je lojalni profesionalac. Usput, ne želi Feđa ništa loše o svom Sarajevu. Gluho bilo! Ali priča je ovdje. Ona lebdi kao "priča o Vasi Ladačkom", jer je u biti sentimentalna i sa tužnim krajem po Bosnu.

**Šta nas čeka u
Vijeću sigurnosti?**

Ako Bosna koja hrli u suret izazovima u Vijeću sigurnosti, gdje će se naći od početka iduće godine, valjda po nekoj planetarnoj pravdi – ne poduzme što treba da

priču važno, jer se radi o dobrim vijestima ne samo za Srbiju, nego i za Bosnu i za region. Životopis veleposlanika Starčevića zaslužuje pažnju jer je trenutno primjer kako bi trebalo izgledati penjanje do najvišeg multilateralnog mjesta poslije ministra vanjskih poslova u diplomaciji možda svake balkanske zemlje.

Šta je to biti ambasador u UN-u?

Biti veleposlanik u UN-u, znači simultano koordinirati diplomatsku interakciju (uz ispriku zbog previše "tuđinskih" riječi) sa 192 zemlje članice svjetske organizacije. To je kao dirigirati simfonijskim orkestrom! Ili biti njegova prva violina, u odnosu na lupanje po dobošu u ritam sekciji u bendu od tri instrumenta; ovo drugo je "prosta" bilateralna. Ma "lako" je (čini se) biti ambasadorom samo u jednoj zemlji. Zato neka ovaj zapis ostane za one koji se diplomatskom zanatu stalno uče. A takvih i novoj Bosni sigurno još treba.

Junak ove priče, g. Starčević rođen je u Splitu 1942. godine. Ali je sve glavne škole do fakulteta, Feđa, kako ga zovu prijatelji - završio u Sarajevu. Diplomirao je potom pravo u Beogradu, i počeo zapazenu novinarsku karijeru u Zagrebu. U njegovoj biografiji piše da je pohađao novinarsku školu u "Vjesniku"; te su novine u to doba naravno bile Alfa i Omega bivšeg jugoslovenskog medijskog prostora. Dopisnici Vjesnika iz New Yorka, ovdje u UN-u postajali su "najmanje" ambasadori na East Riveru.

Nisam stigao susresti ovdje

slušao sam to od svojih ukućana - nije za Feđu bila dovoljna, jer ju je brzo nadrastao!

"Feđa je završio u Americi, a tako ćeš i ti ako budeš previše buljio u knjige", plašila je i mene i sebe moja mati Munevera, kojoj je Feđina majka u Drugoj ženskoj realnoj gimnaziji, na obali u Sarajevu predavala matematiku. Naravno zabrinuta, što nisam "na suncu" s drugom djecom, već se "k'o crvljiva koza" krijem u hladu, uz neko sumnjivo štivo. I pokazalo se da se od Amerike, neki ljudi doista ne mogu "odbraniti"! U to doba, nakon dvije godine, 1969. godine, Starčeviću je bilo "dosta" Sarajeva; umjesto odvijetnik - naš junak postaje diplomata-pripravnik. Njegovi putevi kasnije su vodili preko New Yorka.

No, prvo dobiva posao u Saveznom sekretarijatu za inostrane poslove (SIP) u Beogradu i tu sa 27 godina kreće od najniže pozicije: atašea, ali valjda po vlastitom izboru - za Sjevernu Ameriku i Kanadu. Taj je zanat Feđa pekao do 1971, kada odlazi za trećeg tajnika u Misiji SFRJ u UN-u u New Yorku. Tamo ostaje, kako se tada i ostajalo, četiri godine. U Misiji u New Yorku se Starčević vraća 1979 i tamo, unaprijeđen u savjetnika - radi do olimpijske

East River: Iskusi sarajevski diplomata novi je ambasador Srbije

PRVA VIOLINA I DOBOŠ

Biti veleposlanik u UN-u, znači simultano koordinirati diplomatsku interakciju sa 192 zemlje članice svjetske organizacije. To je kao dirigirati simfonijskim orkestrom! Ili biti njegova prva violina, u odnosu na lupanje po dobošu u ritam sekciji u bendu od tri instrumenta

godine prije bosanskog rašomona u režiji moćnika iz Beograda. Iz Londona Feđa odlazi za glavnog UN-ovog predstavnika u Tbilisi, u Gruziju, tamo gdje je sada šefica, jedna druga bivša novinarka iz Sarajeva: Envera Selimović.

O Bosni - ništa ružno

Starčević u Gruziji ostaje do 1995. Onda postaje direktorom možda najvažnijeg UN centra za informisanje, onog na indijskom

Ujedinjenim narodima te obilazi i Sarajevo, gdje je, za očekivati, ostavio mnoga otvorena vrata. Ovaj dio priče nisam saznao od njega, jer sam novog ambasadora Srbije imao prilike vidjeti tri puta u životu svega po nekoliko minuta. Vrijedno ga je ipak zabilježiti u novinama.

Kada sam proljetos boravio u Sarajevu, bio sam na (jubilarnoj) desetogodišnjici predstave "Aj Carmela" sa Selmom Alispahić u naslovnoj roli, na koju me pozvao Safet Plakalo; u bifeu Teatra SARTR, od Melihe Čilimković, glavne za propagandu u (bosanskom) Narodnom pozorištu čuo sam kako se vidjela sa Feđom prilikom nedavnog boravka u Beogradu. Rekla mi je da joj je, tada očekivani, ambasador Srbije u UN-u pričao kako je 2004 dolazio u Sarajevo i bh. političkim vladarima

skromno ponudio svoje znanje, talenat i svjetske veze... Da radi za Bosnu!

I navodno, a ja u to vjerujem i bez navoda - nije gospodin Starčević, blago rečeno, naišao na previše entuzijazma u glavnom gradu BiH. Ali jeste u Beogradu. Ambassadorsku mu je akreditaciju prije nekoliko dana za UN potpisao jedan drugi rođeni Sarajlija: predsjednik Srbije Boris Tadić.

ne, valjda po nekoj planetarnoj pravdi - ne poduzme što treba da aktivira sve svoje ljudske i know-how diplomatske potencijale, mogla bi se u magnetnom polju te ogromne potkove Vijeća sigurnosti - nasukati. Naći se između sve agresivnije Rusije, i nakon Busha razumljivo - sve više "soft poweru" (mekanoj, otvorenoj moći) sklonoj Obaminoj javnoj diplomaciji.

"Bosna neće biti samo pijun velikih sila u Vijeću sigurnosti...", rekao mi je, u intervjuu za američku TV, član Predsjedništva BiH, Željko Komšić. "Drago mi je što Bosna i Hercegovina ulazi u Vijeće sigurnosti... ali", naglasio mi je u intervjuu za istu TV postaju i predsjedavajući Vijeća Ministara BiH Nikola Špirić, "moramo ojačati našu Misiju u New Yorku...", rekao je!

I na koncu, šef bh. diplomacije Sven Alkalaj se nakon sastanka sa državnim tajnikom SAD Hillary Clinton u El-Salvadoru, u New Yorku sastao se sa glavnim tajnikom UN-a Ban Ki-moonom. Zatražio je, ispravno, i Banovu potporu u našem nastojanju da postanemo nestalna članica VS. To je svojevrremeno za Hrvatsku tražio i premijer Sanader. I tu će potporu, može se reći, skoro globalnu - Bosna sigurno dobiti. No, Bosni i Hercegovini u Vijeću sigurnosti UN-a treba podrška Sarajeva. I Banja Luke, možda još više! Samo se tako preteška kola neće svaliti na leđa mladog veleposlanika BiH u UN-u Ivana Barbalića koji ima godina života koliko bivši Sarajlija, ambasador Srbije Feodor Starčević diplomatskog staža. Dobra politika je ipak politika! A dobri ljudi su dobri ljudi.